

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Mūsų klebonui Vytautui Grigaravičiui – „Santakos garbės ženklas“

Liepos 6 dieną, švenčiant Lietuvos valstybingumo šventę, dekanas teol. lic. kun. Vytautas Grigaravičius kartu su kitais miestui nusipelnusiais žmonėmis buvo apdovanotas Kauno miesto 3-ojo laipsnio „Santakos garbės ženklu“.

Pastoracinės tarybos nariai nuoširdžiai džiaugiasi pelnytu dekanu veiklos įvertinimu, sveikina ir linki Dievo palaimos bei Jo malonių kilniame, pasiaukojančiame darbe, nepaprastai reikalingame šiandienai Lietuvai. Šia proga Pastoracinės tarybos narys, Kauno m. Urbšio vidurinės mokyklos direktorius Paulius Martinitis paprašė dekaną pasidalyti kai kuriomis mintimis.

1. Kaune Jūs pirmiausia esate žinomas kaip Kristaus Prisikėlimo bažnyčios klebonas, kurio dėka ši bažnyčia per gana trumpą laiką buvo atstatyta ir įgavusi naują kvėpavimą iš karto tapo reikšmingu miestui dvasinio bei kultūrinio gyvenimo židiniu. Kaip šis apdovanojimas atsilieps šio židinio veiklos vystymuisi?

Atvirai sakant, dirbu dėl žmogaus dvasinio tobulėjimo, nemažydamas apie apdovanojimus. Vieną žinau, kaip dirbau, taip ir toliau dirbsiu. Be to, šį darbą dirbu ne vienas, o kartu su visa parapijos aktyvu komanda.

2. Jūsų gauto miesto apdovanojimo simbolis yra santaka. Ar įmanoma šio simbolio plėtotė buriant parapijos bendruomenę, integraliai miesto gyventojų dalį?

O taip! Mūsų Prisikėlimo šventovė yra savotiška tikinčiųjų santaka ne tik iš Kauno miesto, bet ir kitų respublikos kampelių. Sekmadienio šv. Mišių metu dažnai matome tikinčiuosius iš Kauno apskritys, Jonavos, Kelmės ir net Joniškio, Vilniaus ir kitų miestų. Pastoracinėje taryboje, kaip žinote, yra įvairių profesijų žmonės: tai gydytojai, mokytojai, teisininkai, ekonomistai, sesės vienuolės, studentai. Visi jie puikiai sutaria sprendami įvairius klausimus, iškilusias problemas.

3. Kokia pasaulietinio apdovanojimo reikšmė kunigui, kurio gyvenimo prasmė yra žmonių sielovada?

Visi mes galutinį įvertinimą gausime pas Viešpatį, tačiau kiekvienas žmogiškas pastebėjimas, įvertinimas džiugina, skatina labiau aukotis.

4. Pastaruoju metu Jūs tapote savotiškai populiarus žiniasklaidoje, kuri perdėtai rūpinasi Jūsų asmenybe. Kaip reaguojate į visus tuos išpuolius spaudoje?

Labai ramiai. Man yra žinoma, kas iniciuoja visa tai, gailiuosi tų žmonių ir meldžiuosi už juos.

Teisingai šv. apaštalas Paulius laiške korintiečiams rašė: „Kad aš neišpuikčiau (...) man duotas dyglis kūne, šėtono pasiuntinys, kad mane smūgiuotų (...). Džiaugiuosi tad silpnumu, paniekinimais, bėdomis, persekiojimais ir priespauda dėl Kristaus, nes būdamas silpnas, esu galingas“ (2 Kor 12, 7; 10).

Taigi visi tie išpuoliai – tai tarsi mano „dyglis“, kuris skatina dar labiau stengtis atliekant žmonių labai man pavestus Viešpaties darbus.

5. Paminėjote, kad Jums žinomi straipsnių iniciatoriai. Iš kur semiatės jėgų kantriai ir ramiai išverti?

Viskas yra Dievo valioje. Jis vienintelis tikrasis teisėjas, mato blogus ir gerus žmogaus darbus. Šv. apaštalas Paulius mokė kolosiečius, kartu ir mus: „Taigi, jūs, Dievo išrinktieji, šventieji ir numylėtiniai, apsilvilkite nuoširdžiu gailingumu, gerumu, nuolankumu, romumu ir kantrumu. Būkite vieni kitiems pakantūs ir atleiskite vieni kitiems (...). Viršum viso šito tebūna meilė, kuri yra tobulumo raiška“ (Kol 3, 12-14). Kiekvienas iš mūsų turi išiklausyti į šiuos pamokymus ir stengtis vadovautis jais savo gyvenime. Kiek daug problemų ir konfliktinių situacijų tada išsprendžiamų!

Su džiaugsmu susitikčiau su kiekvienu pasipiktinusi, nepatenkintu prie apvalaus stalo dalykiniam pokalbiui. Tik abejoju, ar įmanomas dialogas su žiniasklaidos atstovais, nes jie linkę perteikti pokalbį iškraipydami faktus.

6. Pamenu, kai kovo mėn. Pastoracinėje taryboje svarstėme klausimą dėl Jūsų teikimo apdovanojimui (Jūs posėdyje ne-

dalyvavote), visi dalyvavusieji vieningai pritarė ir tai parašu patvirtino. Po p. J. Kuzmickaitės straipsnio „Kauno dienoje“ kai kurie Pastoracinės tarybos nariai buvo susirinkę, svarstė klausimą dėl protesto. Tarp kitko šito reikalavo ne vienas tikintysis, buvo iniciatorių rinkti parašus. Nedrįsime tai daryti nesuderinę su Jumis, o Jūs kategoriškai užprotestavote. Kodėl?

O ką tai pakeis? Tegul žmonės patys atsirinka, kas yra kas. Aš dirbau ir toliau dar uoliau darbuosiuosi dėl Bažnyčios, žmonių tikėjimo atnaujinimo. Dirbti bet kaip aš nepratęs. Ir jei kam nepatinka blizgančios grindys, baltos sienos, sutvarkyti požemiai, tai jų problema.

Švaru, gražu, tvarkinga - ar tai prabanga? Mūsų gyvenime pakankamai daug purvo, pakankamai daug tamsos ir skurdo, todėl manau, kad kiekvienas žmogus, kas jis bebūtų, yra nusipelnęs garbinti Dievą, švesti Eucharistiją gražioje aplinkoje. Nuo amžių žmogus visa geriausia, kas brangiausia aukuoja Dievui. Visame pasaulyje maldos namai yra puošniausi, labiausiai išpuoselėti, prižiūrėti. Ar mes, lietuviai, neverti šito? Milijonai iššvaistomi, nežinia kur dingsta, o čia investuojame į tautos lūkesčių išsipildymą. Kiekvienas litas suskaičiuotas, užrašytas, ir todėl miegu ramiai.

7. Ką palinkėtumėte parapijiečiams, visiems tikintiesiems, kurie gausiai susirenka, ypač sekmadieniais, o švenčių metu per šešis tūkstančius talpinanti Tautos šventovė nepajėgi sutalpinti visų tikinčiųjų?

Palinkėsiu vėl šv. apaštalo Pauliaus žodžiais: „Taikiai sugyvenkite tarp savęs! (...) Išpėkite nedrausminguosius, padrašinkite silpnuosius, būkite kantrūs visiems! Žiūrėkite, kad kas neatsimokėtų kam nors blogu už bloga, bet visuomet skatinkite daryti gera vieni kitiems ir visiems. Visuomet džiaukitės, be paliovos melskitės. Už viską dėkokite, nes to Dievas nori iš jūsų Kristuje Jėzuje“ (1 Tes 5, 13-18).

Acčiau už pokalbį.

Tikėjimo perdavimas šeimoms

Kardinolo Audrio Juozo BAČKIO laiškas šeimoms

2006 metų gegužės mėnuo

Mieli Broliai ir Seserys!

Motina Bažnyčia gerai žino, kad kiekvieno žmogaus kelias prasideda bei tęsiasi šeimoje ir yra šeimos labai paveikiamas. Artėjant pasaulio šeimų susitikimui su Šventuoju Tėvu šią vasarą Valencijoje, noriu kartu su Jumis apmąstyti svarbiausią būsimą susitikimo temą – tikėjimo perdavimą šeimoje.

Krikščioniška šeima ir Geroji Naujiena

Popiežius Jonas Paulius II yra sakęs, jog Geroji Naujiena yra skirta šeimoms, o pati krikščioniška šeima yra Geroji Naujiena pasauliui. Verta susimąstyti, kokia yra giliausia šios džiugios žinios prasmė. Gal tai Dievo išsakymai, teisingo elgesio principai, o gal gilieji

pasaulio sąrangos dėsniai? Taip, Geroji Naujiena apima visa, kas išvardyta. Tačiau pirmiausia tai reiškia, kad ne vienas žmogus tikinčioje šeimoje nepaliekamas be meilės: nei jaunas, nei senas, nei tas, kuriam sekasi, kuris „svarbus“, nei tas, kuris sunkumų prislėgtas ar tarsi „ne-reikšmingas“... Tik toje šeimoje, kurioje jaučiamas meilės vienas kitam – taigi ir Dievo – alsavimas, perduodamas tikėjimas.

Kalbėdami apie tikėjimo perdavimą šeimoje, visų pirma turime omenyje vaikus. Kaip rašė žymus šveicarų teologas Hansas Urs von Balthasaras, pirmasis vaizdas pažadinantis kūdikį pasaulio suvokimui yra ir to pasaulio gerumo liudijimas: motinos šypsena. Vaikas natūraliai suvokia Dievo, kaip jį supančio pasaulio Kūrėjo, buvimą. Kita vertus, giliai įtikėti, kad pasaulis yra pastatytas

nukelta i 2 psl.

atkelta iš 1 psl.

ant gerumo uolos ir kad tik meilė jį padarys laimingą, vaikas gali vien tada, kai apie tai kalbantys žmonės – jo tėvai – patys spinduliuoja gerumą. Žinoma, nė vieni tėvai nėra tobuli; gyvenimo įtampos veikiami jie dažniau ar rečiau kasdienybės smulkmenose prasilenkia su aukštuoju meilės idealu. Tačiau mes, krikščionys, turime nuostabų žaizdų ir žaizdėlių, kurias sukeliame vieni kitiems, gydome balzamą: atsiprašymą. Prieš Kristaus meilę mes visi esame maži – jei tėčiai bei mamos išdrįsta tokiais būti, vaikų akyse Meilė išlieka didelė. Laimingi vaikai, kurie gali tokią meilę pamatyti – tada jie tikės ir tuo, kas neatmata.

Neatsaukiamas TAIP

Stiprioji uola, ant kurios stovi vaikas, yra meilė tarp jo tėvo ir mamos. Kaip popiežius Benediktas XVI kalbėjo Romos arkivyskupijos kongrese pernai birželio mėnesį, tik tuomet, kai tėvai laikosi neatsaukiamo *taip* vienas kitam, vaikas, jų meilės vaisius, tiki žmogumi ir nepraranda vilties susidūręs su gyvenimo sunkumais. Tėvams nesilaikant savo priesaikos, vaiko tikėjimo laivelis susvyruoja, nes nebeaišku, ar gyvenime yra absoliučiai tvirtų atramų, ar viskas reliatyvu. Koks gražus neatsaukiamas krikščioniškos santuokos *taip* meilei vienas kitam iki gyvenimo pabaigos! Šis *taip* nėra žmogaus išgalvotas. Jau Senajame Testamente Dievas elgiasi su išrinktąja tauta kaip sutuoktinis, nenustojantis mylėti jokių sunkumų akivaizdoje. Šią ištikimybę laiko pilnatvei atėjus jis užantspaudavo ir padarė nebeatšaukiama savo Sūnaus įsikūnijimu ir jo pralietu krauju. Kviečiu sutuoktinius dažnai mažytai apie šį didingą slėpinį ir patirti jo gydančiąją galią kasdieniniuose tarpusavio santykiuose.

Kartais sakoma, jog reikalavimas neišsiskirti yra pernelyg griežtas ir pasenęs. Šis prieštaravimas buvo keliamas išties labai seniai – jau Jėzaus mokiniais ištikimybės priesakas atrodė sunkiai įvykdomas (plg. Mt 19, 10). Tačiau Kristus elgiasi radikaliai naujai: jis panaikina tą gimtosios nuodėmės sukeltą širdžių kietumą, kuris neleidžia vienas kitam atleisti ir užsimezgsų konfliktą stumia santuokos subyrėjimo link. Kristus dovanuoja sutuoktiniams laisvę – laisvę nuo pykčio ir pagiežos, nuo nuoskaudų nešiojimo širdyje, nuo nevilties, griaušančios bendrą gyvenimą. Neatsaukiamas *taip* vienas kitam atveria erdvę kūrybiškam sutuoktinių asmenybės išsiskleidimui. Ant stabilaus santuokos pamato stovintis žmogus natūraliai spinduliuoja gerį visuomenei, kadangi jo širdies nesilpnina ir nedrasko skaudūs išgyvenimai, atimdami laiką ir jėgas, kurių reikia prasmingiems gyvenimo žygiams atlikti. Ar ne todėl ir mūsų visuomeniniame gyvenime taip gausu sumaišties bei išdrikimo, kad daugelis žmonių yra pažeisti nuolatinio skausmo intymioje savo namų erdvėje?

Žmogaus vertės ir tikėjimo vienovė

Didelius tikėjimo iššūkius šiandien patiria mūsų jaunimas. Pasak popiežiaus Benedikto XVI, vadinamoji seksualinė laisvė yra kūno suvulgarinimas. Klaidingai manoma, jog tai, kas daroma su kūnu, asmens nepaveikia. Tačiau kūno nureikšminimas veda prie paties žmogaus nuvertinimo: ne tik kūnai, bet ir žmonės tampa lengvai pakeičiami. Nors vadinamasis liberalus požiūris į tarpusavio santykius sakosi išaukštinąs žmogaus kūną, iš tikrųjų visiškai yra atvirksčiai. Kai kūnas paliekamas už autentiško žmogiškojo buvimo ir asmens orumo ribų, jis yra paniekiamas. Tuo pasižymi vadinamosios „laisvos sąjungos“ ar „bandomosios santuokos“: neįvertinęs, koks brangus bei intymus yra savo kūno dovanojimas kitam, jaunas žmogus be galo nupigina ir savo asmens vertę.

Tokia meilės degradacija, kaip pažymėjo Šventasis Tėvas, yra viena efektyviausių žmogaus atskyrimo nuo Dievo priemonių. Tikėjimą maitina meilė: kai dažnų skausmingų išsiskyrimų pažeista jaunuolio širdis nebetiki žmonių gerumu, jai sunku tikėti ir Absoliutaus Gėrio egzistavimu. Toks žmogus ima abejoti ir savojo gyvenimo gerumu, ir savo asmens verte. Todėl noriu pakviesti tėvus, pedagogus ir visą visuomenę padėti jauniems žmonėms, vaikinams ir merginoms, suvokti, kokia brangi dovana yra jų bundantis vyriškumas ir moteriškumas. Tai Dievo duotas neįkainojamas lobis. Jis gali tapti viso gyvenimo laimės pagrindu, jei išsaugomas tikrai meilei. Ir atvirksčiai – jo neįvertinus laukia ne vien širdies įskaudinimas, bet taip pat nusivylimas gyvenimu bei tikėjimo praradimas.

Pastaruoju metu Lietuvoje ima plisti pažiūros, kurios ypač prieštarauja krikščioniškam santuokos bei žmogaus kūniškos prigimties supratimui ir pakarta jį. Turiu omenyje pastangas homoseksualų potraukį jaučiančių asmenų sąjungas prilyginti santuokai. Nors toks žingsnis pateikiamas kaip tolerancijos laimėjimas, iš tikrųjų jis paskatintų dar daugiau žmonių elgtis prieš prigimtį ir susidurti su pačiomis skaudžiausiomis problemomis. Statistika byloja, jog, priešingai skleidžiamai nuomonei, homoseksuali partnerystė yra daug kartų nepastovesnė už vyro ir moters sąjungą; ji visiškai nepajėgia apsaugoti nuo AIDS epidemijos, purtančios homoseksualių asmenų bendruomenes. Maža to, homoseksualų sąjungos prilyginimas santuokai ne vienoje šalyje buvo tik parengiamasis žingsnis reikalaujantis teisės įvaikinti vaikus. Iliuzijos, kad homoseksualus elgesys yra normalus, stiprinimas labai daug kainuotų mūsų visuomenei, kamuojamai įvairių moralinių žaizdų. Bažnyčia myli visus savo sūnus bei dukteris ir kaip tik dėl šios meilės ryžtingai gina prigimties dėsniais pagrįstą šeimos sampratą.

Skaudžiausi žmogiškųjų ryšių pažeidimai

Prabilęs apie šeimą, negaliu nepaminėti skaudžių problemų, susijusių su naujos gyvybės negerbimu. Abortas tebėra mūsų tautos ryškė, paliekanti žymiai skaudesnius kirčius, nei įsivaizduojame. Kaip rašė Jonas Paulius II enciklikoje *Evangelium Vitae*, agresija prieš gyvybę pažeidžia žmogiškus ryšius pačioje intymiausioje gyvenimo erdvėje – šeimoje. Ką abortas padaro motinai, kuri pačios savo prigimties yra kviečiama būti gyvybės saugotoja? Moksliniai tyrimai liudija, koks didelis su abortais susijusių depresijų ir savizudybių skaičius, kaip atšalą motinos santykiai su jau gimusiais vaikais ir sutuoktiniu, kuris neretai yra aborto iniciatorius. Nauja gyvybė kartais sudrumsčia mūsų žmogiškų planus, tačiau juk Dievas mėgsta nustebinti ir išvesti iš dvasinio apsnūdimo. Pagarba gyvybei ir jos sveikinimas apsaugo ne tik beginklį kūdikį, prisidėjusį motinos išciuose, bet ir pačios motinos širdį bei jos ryšius su artimaisiais. Pačia tikrąja žodžio prasme čia kalbame apie žmogiškąsias „širdies ekologiją“. Kaip tokioje šeimoje, kurioje įvyko abortas, galima perduoti tikėjimą Dievo gerumu ir meilės švelnumu? Vaikai pajaučia įvykusią ir neišgedėtą tragediją net apie ją nežinodami; vienintelis kelias atkurti tėvų širdies ramybę – tai išpažinti padarytą klaidą ir išgyventi Kristaus atleidimą. Tik tada šeima gali atgauti tikrąją tikėjimo gyvybę.

Skatinama aklo tikėjimo technologijomis, kuris jau daug kartų nuvylė, plinta nepagarba pačiam trapiusiajam ir gležniausiajam gyvybės stadijai – žmogaus embrionui. Be abejo, mes labai mylime kiekvieną gimusį kūdikį, tačiau argi nėra per didelė kaina jo siekti kelių kitų žmogiškų būtybių sąskaita? Kaip galų gale atsilieps šeimai Dievo nustatytos tvarkos negerbimas? Apie šiuos pada-

rinus turi susimąstyti visi, kurie tiesiogiai ar netiesiogiai prisideda prie neišvengiamos embrionų žūties kai kuriais dirbtinio apvaisinimo atvejais, prie embrionų kamininių ląstelių panaudojimo moksliniams tyrimams. Tai esminiai subtiliosios gyvybės ekologijos pažeidimai, panašūs į abortuotų kūdikių panaudojimą kosmetikos pramonėje... Bažnyčia moko, jog kūdikis yra Dievo dovana, o ne šeimos teisė. Tėvai, pasiryžę šią dovana „išgyty“ bet koku keliu, veikia tuo pačiu, mūsų visuomenėje dažnai regimu būdu, kai tikslo siekiama visiškai nepaisant priemonių. Ar lengva bus pakviesti į tikėjimą gyvybės šventumu taip „išgytą“ vaiką?

Turime prisiminti ir dar vieną beginklį žmonių grupę – senelius. Kaip rašė Jonas Paulius II, šeima yra ta vieta, kurioje žmogus yra vertinamas ne už tai, ką jis turi, bet už tai, kas jis yra ir *kad* jis yra. Išskirtinio dėmesio ekonominiams vystymuisi laikais tie, kurie nieko negamina ar nepaduoja, neretai išstumiami iš gyvenimo centro ir mūsų sąmonės. Bet juk, kaip sakė amerikiečių filosofas arkiv. Fultonas J. Sheenas, pagyvenę žmonės tautai yra tai, kas kultūrai yra istorija. Tauta ir šeima be atminties yra pasimetusi, pradedusi susivokimą realybėje. Tad ryšys su senjorais reikšmingas ir šeimos kaip meilės bendruomenės stiprybei, ir visuomenine prasme. Vyresnioji mūsų tautos karta dėl valstybės ištikusios tragedijos yra persmelkta skausmo ir nelemutų išgyvenimų. Tačiau tik pasistengę su atvira meile priimti jų sunkius pasirinkimus, geriau suvoksime, kaip tas grubiai tildytas skausmas paveikė jaunesniasias kartas. Eidami šiuo keliu galėsime giliau atskleisti ir įveikti mūsų pačių patiriamas psichologines įtampas, didžiulį tragiškų sąvaidybių mastą ir visuotinį vertybinių nusilpimą. Tik tauta, kurios žmonės turi drąsos atvirai žvelgti į dramatišką savo ir savo tėvų tikėjimo išlaikymo bei susvyravimo istoriją, gali atkurti ryšį su Dievu. Tada tikėsime ne vien per šventes.

Meilė ir kryžius

Pasaulio šeimų susitikimo Valencijoje paruošiamosios katechezės įvade teigiama, jog žmogiškoji meilė praranda savo galią tada, kai ji yra atskiriama nuo kryžiaus. Suprantama, natūralus instinktas mus skatina vengti sunkumų, tačiau iššūkiams tampa lengvesni tik tada, kai neišsigaštame jų naštos. Tai galima pasakyti ne tik apie skaudžių praeities kompromisų įvertinimą, bet ir apie kasdieninį gyvenimą šeimoje. Meilė vienas kitam galime išsaugoti tik ryžęsi pakenčiant dėl mylimo žmogaus kasdien regimo netobulumo – juk visų pirma esame netobuli mes patys. Pasirengimas mylėti nepaisant kito klaidų ir silpnųjų yra tikras krikščioniškos šeimos ženklas; toks ryžtas ir jį palaikanti malda pastato meilę ant pamato, tvirtesnio nei emocijos. Meilė paremiama nenugalima kryžiaus galia, kurią mums liudija kiekvieną sekmadienį Bažnyčios skelbiamas Kristaus Prisikėlimo džiaugsmas.

Baigdamas prašau, kad Švenčiausioji Mergelė Marija užtartų mūsų pastangas stiprinti šeimą. Pasak Šventojo Tėvo apmąstymo, skirtingo Gavėnios pradžia, Dievo Motina užtarė skaitėdama Kanos vestuvėse, prašydama Sūnaus paversti vandenį vynu. Vėliau, stovinėdama Kryžiaus pėdėje, ją pirmąją palietė naujasis Šventosios Dvasios vėjas, išsiliejęs iš pasiaukojusio Kristaus. Mūsų tėvai ir protėviai tvirtai tikėjo Gailingumo Motinos globa sudėtingiausiomis gyvenimo aplinkybėmis. Tad ir mes melskime, kad jos užtarimo dėka Šventoji Dvasia gairintų mūsų tikėjimą meilės ir šeimos ateitimi.

/Perspausdinta iš KATALIKAI.lt

Sekmadienio katechezė**Dekanas klebonas kun. Vytautas Grigaravičius***Ligonijų patepimas*

Kiek kartų esame girdėję saktant: „Be kunigo numirė“, „Nebesuspėję parvežti“, „Kažin ar Paskutinį patepimą buvo gavęs?“ Tikintieji šio sakramento nemylia, kadangi laiko jį pasmerkimu myriop. Sielų ganytojai pagal galimybes stengėsi priversti tikinčiuosius šį sakramentą priimti, tačiau Dievo tauta laikėsi „kietai“. Ligonis neprašydavo šio sakramento tikėdamasis, kad pasveiks. Artimieji manydavo, kad pasiūlyti šį sakramentą ligoniui – tai pasmerkti jį mirčiai. Tad plačiau susipažinkime su sakramentu, kurio žmonės labiausiai vengia, nes, ko gero, mažiausiai apie jį žino.

Egzistencialiai nulemiančioms žmogaus gyvenimą situacijoms priklauso ir liga. Ji kaip grynai žmogiškas kūną ir sielą paliečiantis įvykis labai stipriai paveikia žmogų ir leidžia jam pažinti savo ribotumą bei trapumą. Žmogus giliai išgyvena tai, kad gyvybė nėra jo nuosavybė, nes ją temdo mirties šešėliai.

Kai Bažnyčia susirgusiems žmonėms teikia Ligonijų sakramentą, ji tęsia Jėzaus rūpestį ligoniais. Kalbėdamas apie paskutinį teismą, Jėzus paminėjo, kad ligonių slaugymas priskiriamas artimo meilės darbams ir sąlygoja žmogaus amžinąją lemtį (plg. Mt 25, 36.43). Šis rūpestis ligoniais apima ne tik kūną, bet ir sielą. Besirūpinant ligoniais, Ligonijų sakramentas gali būti iškiliausia dvasinė sergančiųjų sustiprinimo priemonė. Šiandien Bažnyčia, kalbėdama apie Ligonijų patepimo sakramentą, jį supranta kaip rūpinimąsi sergančiu krikščioniu ir sako, kad šis sakramentas gali būti priimamas sergant, ligai įsisenėjus, esant kokiam nors rimtai negaliai, o ypač iškilus mirtinam pavojui.

Ligonijų sakramento tvirtus biblinius pagrindus atspindi Jėzaus elgesys su ligoniais. Jėzaus pasiūsti mokiniai „iškeliavo, ragino atsiversiti, išvarė daug demonų, daugelį ligonių tepė aliejumi ir išgydė“ (Mk 12,13). Tą tradiciją patvirtina ir Jokūbo laiške aprašytas paprotys pas ligonį pasikviesti Bažnyčios kunigus: „Kas nors pas jus serga? Tepasikviečia bažnyčios vyresniusius ir jie tesimeldžia už jį, patepdami aliejumi Viešpaties vardu. Tikėjimo malda išgelbės ligonį, ir Viešpats jį pakels, o jei jis būtų nusikaltęs, jam bus atleista. Tad išpažinkite vieni kitiems nuodėmes ir melskitės vieni už kitus, kad atgautumėte sveikatą. Daug gali karšta teisiotojo malda.“ Tekste minimi vyresnieji savo tarnystę ligoniams atlieka ne savo jėgomis, bet Viešpaties galia. Fiziškai ir dvasiškai ligotam žmogui Dievas teikia savo pagalbą, kad jį paremtų ir išgelbėtų.

Tridento Susirinkime šis sakramentas buvo pavadintas „Paskutinioju patepimu“, todėl dažnai tikintiesiems asocijuojasi su artėjančia

mirtimi. Kadangi mirties nėra vienas netrokšta, tai kiekvienas sąmoningai stengiasi tą sakramentą atitolinti. Tačiau reikia nepamiršti, kad per sakramentus teikiama Dievo pagalba, tad kaip galima jos vengti tada, kai ji yra ypač būtina? Kiekvienas tikintis ligonis, nesvarbu kokio amžius jis bebūtų, gali prašyti šio sakramento, net jei medikai saktų, kad liga didelės grėsmės sveikatai nekeltų. Tikras krikščionis žino, kad jis dalyvauja Dievo plane ir sutinka su Jo valia. Tačiau ligonio lūkesčiai pasveikti ir gyventi yra teisėti, troškimas gyventi yra Dievo dovana. Svarbiausia yra tai, kad šis sakramentas siejamas su pastoraciniu rūpinimusi ligoniais, meldžiant jiems sveikatos, ir visai nekeliamas klausimas, ar žmogus serga mirštama liga. Juk kartais net patys gydytojai nežino, ar ligonis išgis, ar mirs. Bažnyčia akcentuoja būtent žmogaus gyvybę, jo sveikatą, dvasinę būseną ir tai, kuo jam gali padėti. Tad šis sakramentas pirmiausiai yra gyvųjų, o ne mirštančiųjų sakramentas.

Šis sakramentas yra teikiamas tikintiesiems, kurie serga, kurių sveikatai gresia rimtas pavojus. Sakramentas gali būti kartojamas, jei žmogaus būklė pagerėja, o po to vėl pablogėja arba net tos pačios ligos atveju galima teikti sakramentą kelis kartus (pvz., jei buvo pagerėjimas ir vėl staigus pablogėjimas). Jis gali būti teikiamas prieš operaciją. Ligonijų patepimo sakramentas seniems žmonėms yra teikiamas net ir nesergant jokia sunkia liga. Tiems ligoniams, kurie praradę sąmonę, patepimo sakramentas gali būti teikiamas, jei prieš sąmonės netekimą jie prašė šio sakramento arba manoma, kad prašytų, jei turėtų pilną sąmonę. Jeigu tikintysis jau yra miręs, prie jo pasimeldžiama ir patepimas neteikiamas. Jei yra abejojama, ar ligonis jau yra miręs, Ligonijų sakramentas teikiamas su sąlyga: „Jei esi gyvas...“. Nepamirškime, kad šiam sakramentui priimti labai svarbus tikėjimas, malda.

Pagrindiniai Ligonijų patepimo sakramento vaisiai:

- ligonis susivienija su Kristaus kančia jo paties ir visos Bažnyčios labui;
- paguoda, ramybė ir draša krikščioniškai iškęsti ligos ar senatvės kentėjimus;
- nuodėmių atleidimas;
- sveikatos atgavimas, jeigu tai naudinga sielos išganymui;
- parengimas pereiti į amžinąjį gyvenimą.

Ligonijų patepimo materija yra patepimas pašventintu aliejumi, o forma – žodžiai, kuriais meldžiamasi už ligonį.

Dvasiniai pašnekesiai**Silvestras***Mylėk artimą kaip save*

Iš pirmo žvilgsnio šis Dievo įsakymas yra labai paprastas ir aiškus, bet jame slypi be galo gili prasmė. Mylėk kaip save, priimk kitą kaip save. Egzistuoja labai gilus abipusis prasminis ryšys tarp savęs paties ir kitų priėmimo. Savęs nepriėmimas kelia vidinę įtampą, nepasitenkinimą, nusivylimą, ir šią savijautą dažnai suverčiame kitiems. Aplinkiniai man erzina dažniausiai tada, kai būname nepatenkinti savimi. Tad jaučiant antipatiją savo artimui, priežasties reikia ieškoti pasibjaurėjime savimi. Save priimti tokį, koks esu, be galo sunku. Puikybė, baimė būti nemylimam, įsitikinimas savo menkavertiškumu mummyse yra giliai įsišakniję. Nuodėmė priverčia pajusti kaltę, kelia nerimą. Nepamiršiu vienos išpažinties, kai kunigas pasakė: „Neturėk kaltės jauso. Dievas tau viską atleido.“ Taip jis mane skatino priimti save klystintį, nuodėmingą, bet vėl besikeliantį, atleidžiantį sau, nes visiškai priimti save galima tik žvelgiant į save Dievo žvilgsniu... Išpažintis yra toks nuostabus susitikimas su Dievo meile. Mano atveju tai buvo nuodėmklausys. Kaip nori būti mylimi ir giriami vaikai! Tai gali būti tėvų, draugų, mokytojų žvilgsnis. Nėra tikresnio, labiau mylinčio žvilgsnio nei Dievo žvilgsnis. Ir pasijutus mylimam Dievo gauni malonę priimti save iš esmės.

Kai žmogus atsiriboja nuo Dievo, jis savo nelaimėi netenka galimybės pamilti save. O kaip mes bėgame nuo Dievo (užimtumas,

pareigos, nenoras), stumiame Jį iš savo gyvenimo įvairiausiais būdais! Todėl mūsų santykiai tiek šeimoje, tiek visuomenėje darosi vis labiau pragaištingi. Kad būtume Dievo mylimi, neturime tapti tapti kažkuo kitu. Dievas tarsi suteikia teisę mums klysti, nes mus visada myli. Jis tik kviečia atsiversti, siekti pažangos, bet niekada nekursto nerimo, kad to nepasieksime. Tai daro mūsų pažeista psichologija.

Priimti save – tai ne tik susitaikyti su savo skurdu, bet leisti išsiskleisti savo sugebėjimams. Todėl Dievas ir džiaugiasi tuo, kuris neužkasa savo talento žemėn, bet pelno dar tiek pat ar dar daugiau. Dievas yra „realistas“. Dievo malonė veikia tikrovėje, konkrečiame gyvenime. Jo meilė skirta konkrečioms būtybėms. Jam labiau rūpi ne šventieji, bet nusidėjėliai, tokie, kokie esame mes. Sielvartaudami dėl savo trūkumų ar ydų, tik vėliname Šv. Dvasios darbą savo širdyje. Jei nepriimu savęs tokio, koks esu, neleidžiu Šv. Dvasiai savęs tobulinti. Jei nepriimu kitų, tokių, kaip jie yra, neleidžiu Šv. Dvasiai veikti mano ryšį su kitais teigiama linkme ir šį ryšį paversti proga jiems keistis. Štai kur šio paprasto Dievo įsakymo esmė. Leiskime veikti Dievui, nes „nuo manęs atsiskykę jūs nieko negalite nuveikti.“ Dievo meilė yra neribotai galingesnė nei visa, ką galime nuveikti savo jėgomis.

Parapijos gyvenimo aktualijos**Sibiro tremtinė Barbora Kuneikaitė***Kam klydo gyventi pastaruju metu visokeriopai puolamas
dekanas teol. lic. kun. Vytautas Grigaravičius?*

Vis labiau stebina ir žeidžia įžūlus iššūkiu prieš darbštų, nuoširdžiai besirūpinančių visų mūsų dorų tikinčiųjų lietuvių svajonės išsipildymu – Kristaus Prisikėlimo bažnyčios prikėlimu naujam gyvenimui.

Vadovaujant kun. V. Grigaravičiui, ši bažnyčia tarsi iš tremties sugrįžusi įgavo naują kvėpavimą, spindi ir švyti baltu rūbu pasipuošusi, iš tolo kviesdama kiekvieną pavargusią sielą.

Žaliakalnio tikintieji, ypač vyresniojo amžiaus, džiaugiasi naujai pasipuošusia mažąja Kristaus Prisikėlimo bažnyčia, kur Viešpats šlovinamas nuo ankstyvo ryto iki 14 val. Matyt, kažkam labai nepatinka pagausėjęs tikinčiųjų skaičius šiose bažnyčiose, todėl bando suniekinti sąžiningai dirbančią kunigą, sumenkinti jo autoritetą, kad pasėtų abejones žmonių širdyse. Tačiau darbai rodo ir liudija apie kunigo ištikimybę Bažnyčiai, todėl šėtonas nepajėgs paveikti giliai tikinčiojo širdies.

Taigi ar didžiai gerbiamas dekanas nenusipelnė visų mūsų kauniečių ir visos Lietuvos padėkos? Ačiū Kauno miesto merui p. A. Garbaravičiui bei Tarybos nariams už jų garbingą sprendimą. Manau, kad tai akstinas Lietuvos vyriausybei pamąstyti apie šio kunigo nuopelnus Lietuvai.

Mielos ponios, panelės ir ponai, kurie taip neatsakingai ir negarbingai vaikotės sensacijų, be jokio pagrindo įžeidinėjate garbingus žmones (užkliuvo net Jo ekscelencija arkivyskupas S. Tamkevičius SJ, Kauno meras A. Garbaravičius), galbūt vieną kartą susimąstykite ir „išsiritinkit rąstą iš savo akies, o paskui pažiūrėkite, kaip išimti krislėlį iš brolio akies“ (plg. Mt. 7, 5).

Mieli neteisingai puolamieji, ypač dekane, linkime jums stiprybės, kantrybės, ištvermės ir „pats ramybės Viešpats tegul teikia jums ramybę visada ir visais būdais“ (plg. 2 Tes 3, 16).

Kauno „Saulės“ gimnazijos matematikos mokytoja ekspertė Birutė Vasylienė*Spėlionės – dėlionės...**Pamąstymai apie nepagrįstus p. A. Baltkojytės išpuolius prieš kunigą*

Jau antrą kartą p. A. Baltkojytė „Laikinojoje sostinėje“ (2006 06 07, Nr. 122), įžūliai pavadinusi savo straipsnį „Už šventovės sienų - tylūs verslo sandoriai. Nors bažnyčia gavo lėšų už nekilnojama turta, tačiau pinigų prašoma iš valdžios“, bando apkaltinti dorai dirbančią kunigą Vytautą Grigaravičių, kuris uoliai bei nuoširdžiai atlieka jam skirtą pašaukimo – apaštalavimo darbus ir negailėdamas sveikatos, aukodamas laisvalaikį rūpinasi Lietuvos tautos svajonės įgyvendinimu – Tautos šventovės, laisvės ir nepriklausomybės simbolio atstatymu. Kaip ir pirmasis straipsnis, ne mažiau intriguojančiu pavadinimu „Gavėnios rimtį kunigai iškeitė linksmybes“, išspausdintas „Laikinojoje sostinėje“ (2006 03 18, Nr. 53), taip ir naujasis straipsnis remiasi nepagrįstais faktais: „kažkas kažkur matė“, „artimi žmonės sakė“, „spėjame, kad...“, „kai kurie parapijiečiai samprotauja“ ir t.t., trumpai tariant, spėlionėmis – dėlionėmis.

Miela korespondente, ar jums nekelia nuostabos tai, kad ši šventovė nuo 1989 m. iki 1997 m. sunkiai kėlėsi: per tą laiką buvo išgriauti cechai, išvežtos statybinės atliekos, atstatytas bokšto kryžius. Po to nuo 1997 m. iki 2002 m. bažnyčia buvo užkonservuota ir statybos darbai beveik nevyko. Tik 2002 m. balandžio mėn. klebonauti paskyrus kun. V. Grigaravičių, atstatymo darbai sparčiai pajudėjo į priekį, o 2004 m. gruodžio mėn. ji jau buvo pašventinta. Lietuvos tauta pagaliau gali džiaugtis ir garbinti Dievą šioje didingoje šventovėje.

Gal Jums ir nusiteikusiems prieš bažnyčią tai nepatinka?! Taip, šiuo metu savo eilės laukia teritorijos sutvarkymo darbai, kuriems reikia nemažų lėšų. Į ką gi gali kreiptis bažnyčia, jei ne į vyriausybę? Ar Lietuvos laisvės ir nepriklausomybės simbolis neturi rūpėti ir vyriausybei?!

Ak, tiesa, Jūs suskaičiavote kitus pinigus.

Būdama aktyvi Pastoracinės tarybos narė (Pastoracinę tarybą kun. V. Grigaravičius įkūrė pirmaisiais klebonavimo metais - 2002 m.), noriu Lietuvos žmonėms trumpai nusakyti padėtį.

Nuo pirmųjų darbo žingsnių parapijoje stebiu klebono, Kauno miesto arkivyskupijos I dekanato dekaną, teol. lic. kunigo Vytauto Grigaravičiaus nuoširdų, pasiaukojamą darbą (vadovaudamas bažnyčios atstatymui, dekanas kartu studijavo VDU teologijos fakultete bažnytinę teisę, o š. m. birželio 27 d. tapo tituluotu teologijos licenciatu – bažnytinės

teisės magistras). Mane stebina jauno žmogaus darbštumas, tarnavimas Dievui ir žmonėms, gebėjimas planuoti darbus. Jis savo energija uždega ir bažnyčios tarnautojus. Šio kunigo dėka atgijo parapija, suburta aktyvi bendruomenė, apie kurią sukasi visa gyvoji Bažnyčia.

Šiais metais naujai restauruota mažoji Kristaus Prisikėlimo bažnyčia. Tai dekaną padėka Žaliakalnio tikintiesiems, kuriems brangi ši kukli maldos vieta, už jų nuoširdžią paramą, palaikymą ne tiek materialia prasme, kiek moraliniu požiūriu.

Mieli Lietuvos žmonės, kauniečiai, su visa atsakomybe teigiu, kad nei vienas litas, paaukotas savivaldybės, vyriausybės, skirtas bažnyčios reikmėms, niekur nedingsta, nėra išleidžiamas nepasitarus su Pastoracinės tarybos nariais (iš viso 22 žmonėmis), ypač su Ekonominė grupė, kurią sudaro 5 parapijiečiai. Kiekvienas klausimas pirmiausiai kruopščiai išanalizuojamas, svarstomas Pastoracinės tarybos posėdyje, balsavimo būdu priimami sprendimai, išrenkama darbo grupė, kuri rūpinasi tolesniu klausimo sprendimu. Rinkliava, aukos bažnyčiai griežtai skaičiuojamos ir protokoluojamos. Visa tai atlieka Ekonominė grupė arba jos įpareigoti Pastoracinės tarybos nariai. Kiekvienų metų pabaigoje iš trijų narių sudaryta grupė kruopščiai atlieka finansinę reviziją. Bažnyčios biudžetinių lėšų paskirstymas, net darbuotojų atlyginimai svarstomi Pastoracinės tarybos posėdyje.

Todėl ir klausimas dėl pastato Savanorių pr. 116 taip pat ne vieną kartą buvo svarstomas Pastoracinės tarybos posėdžiuose. Taryba iš pat pradžių nusprendė gautas lėšas skirti pagal pirminį projektą numatytiems darbams tęsti, būtent parapijos jaunimo namų statybai. Vėliau išrinkta 5 asmenų grupė rūpinosi pastato pardavimo reikalais, ir viskas yra surašyta protokoluose.

Man nesuprantami nuolatiniai išpuoliai prieš žmones, kurie ypač rūpinasi tautos morale, kai iškraipant faktus stengiamasi sumenkinti jų autoritetą (nors tikintieji, kurie mato kunigo darbus, tik ranka numoja į tokius išpuolius). Mielas dekane, klebone, teol. lic. kun. Vytautai Grigaravičiui, Pastoracinės tarybos ir visų geros valios tikinčiųjų vardu naudodamasi proga sveikinu su mokslo laimėjimais ir linkiu nesustoti, nepalūžti, kantriai kaip iki šiol iškęsti piktus, tendencingus, nepagrįstus išpuolius.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiai „Prisikėlimas“, Aukštaičių 4, Kaunas. Tel. (8-37)229222

El. paštas : prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: <http://kaunas.lcn.lt/parapijosprisikelimas>

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas kun. Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Gediminas Žukas, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis